

“Hi havia el sentiment generalitzat que Roca Umbert era com una família”

Com va anar la trobada de dissabte a Roca Umbert?

—Molt bé, ja que va estar molt ben organitzada i resultà especialment emotiva. Vam reviure-hi tantes experiències i tantes coses durant unes poques hores! Ha de tenir en compte que aquí a casa, durant anys i anys, tot estava relacionat amb Roca Umbert, ja que hi treballaven els meus pares Alfred i Rafela i la meva germana Cecília; vaig tenir la gran sort de conèixer a la que acabaria essent la meva dona Antònia...

—Vostè tenia 14 anys, va entrar-hi el 1942, oi?

—Exacte! Aleshores l'empresa passava per una època difícil, ja que a finals de la Guerra Civil fou totalment cremada i destruïda. Durant els primers anys es va fer un treball de recuperació i reconstrucció, i així recordo perfectament els treballs que vam realitzar a la maneria amb el company Valentí Claramunt per fer tot el ferro que es necessitava per als encofrats de la nova filatura.

—Hi havia naus i espais cremats aleshores?

—No gaires, ja que durant els dos primers anys es va treballar especialment en aquest camp. Els telers, per exemple, gairebé estaven tots arreglats, i fins i tot nosaltres vam fabricar-ne durant un temps uns quants d'automàtics per complementar els que faltaven.

—Vostè tenia clar que volia treballar allà, o bé ho va fer una mica seguint les passes dels seus pares?

—Era una opció que em va semblar interessant des d'un primer moment. Aleshores, en un sentiment que era general a Granollers, es pensava que tot i no guanyar-s'hi gaires calers hom tendria el pa assegurat a Roca Umbert per a tota la vida, cosa que finalment no va passar, però... Laboralment sempre vaig estar molt content, ja que la relació amb els companys era realment bona i tothom treballava molt de gust. Hi havia el sentiment generalitzat que tots formàvem part d'una gran família. Fins i tot a la direcció hi havia excel·lents persones que coneixíem molt bé, com l'Esteve Jané i els seus fills Antonio i Pepitu. I encara més: durant uns anys, especialment a l'estiu, a la maneria vam tenir l'oportunitat de tenir com a aprenents els vaillets Manolo i Esteve Roca Umbert, dos dels fills de Josep Roca Umbert Clapés, un dels

propietaris de l'empresa els anys 50 i 60.

—Molta relació i estima per l'empresa, sí, però arribà l'acomiadament massiu de treballadors l'any 1978. Com va viure vostè aquells moments?

—Amb tristor, però essent conscient que era un cicle que arribava a la seva fi. Els anys 70 els propietaris eren ja massa gent i potser eren també massa a l'hora de manar i repartir. Qui sap certament el que va passar? Sigui com sigui el cas és que finalment l'empresa acabà tancant el 1991, sí.

—Vostè va poder seguir endavant fent de fotògraf, una feina que ha desenvolupat en diferents àmbits.

—El fet de disposar d'un horari partit a la fàbrica, em va permetre efectivament deixar-m'hi a un ofici que m'agradava força i que em permetia, a la vegada,

treure'm un complement d'un sou que era bastant justet. Vaig començar fent les fotos del grup d'amics de la penya OFU (Organització Futbolistes Units), vaig continuar a Prades amb les fotos dels cotxes que havien patit un accident, amb els Reis de Barbany, amb els casaments de familiars de Roca Umbert i les festes patronals per acabar, finalment, tot col·laborant assíduament amb la premsa d'aquells anys com Revista del Vallès, Comarca Deportiva, Mundo Deportivo, Deporte Vallesano, Plaça Gran... i d'altres publicacions.

—Què li sembla l'evolució que ha experimentat la fotografia a les publicacions?

—Molt bona, ja que això demostra allò de “val més una imatge que mil paraules”. La premsa local, amb la qual he col·laborat especialment, publicava poquíssimes fotos i ara el canvi resulta

evident.

—En què s'ha centrat el seu treball en aquest camp?

—Hi ha hagut, com vostè bé sap, una mica de tot. M'ha tocat fer informació general de tota mena amb especial atenció a fets com la Festa Major de Granollers i la Fira de l'Ascensió; esportiva, un camp que m'agrada especialment...

—Fa fotos actualment?

—Molt poques i en circumstàncies especials. Les últimes les vaig fer dissabte passat amb motiu de la trobada de Roca Umbert.

PACO MONJA

Esteve Gironella i Deulofeu (Granollers, 4-4-1927). Com a extreballador de la fàbrica tèxtil Roca Umbert participà dissabte passat, dia 19, en la trobada especial que organitzà l'Ajuntament per donar a conèixer el projecte de la Fàbrica de les Arts, i tingué l'oportunitat de tornar a reviure temps passats amb uns quants ex-companys. La seva vida, tant la laboral com la familiar, han estat estretament lligades a aquesta fàbrica, on entrà a treballar a la maneria amb 14 anys el 1942 i va romandre en ella fins 1978 en què formà part del Pla de Reestructuració Tèxtil que acabà amb l'acomiadament de centenars de treballadors. Després, durant 12 anys, dedicà la seva activitat professional a la fotografia i obrí una botiga al barri de Can Bassa, una feina que, en diferents àmbits, venia desenvolupant ja des de feia temps tot publicant en diversos diaris i revistes: *Mundo Deportivo*, *Comarca Deportiva*, *Plaça Gran*, *Deporte Vallesano*, *Revista del Vallès*... Aquesta afició que inicià gràcies a les seves col·laboracions amb el grup OFU (Organització de Futbolistes Units) i que seguí amb el treball per a les empreses d'assegurances a través de Prades i actes socials i festius com els Reis de Barbany, li va permetre, per exemple, fer algunes de les fotos de Roca Umbert i els seus treballadors que aquests dies, amb motiu de la trobada, han tornat a estar d'actualitat. La seva relació amb aquesta empresa, però, va més enllà, ja que també hi treballaren el seu pare Alfred, que feia de caixer i el qual morí atropellat tot just davant, a la carretera, quan sortia a fer un encàrrec; la seva mare Rafela; la seva germana Cecília i... la seva dona Antònia Molet, a la qual va conèixer allà mateix amb 15 anys i amb la qual té dos fills: Alfred de 50 anys, i Rafela de 45. També té una néta, la Marta, de 18 anys. Aficionat de sempre al futbol jugà de porter a les penyes Cunito, Atlètic, Sastre i Roca Umbert, és un entusiasta culé. ♦

Josep Garcia

ESTEVE GIRONELLA

EXTREBALLADOR DE ROCA UMBERT I FOTÒGRAF